

Folketingets Miljø- og Fødevareudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2025-4915
Den 8. oktober 2025

Orientering om dansk indberetning om bevaringsstatus for naturtyper og arter samt størrelse og udvikling for fuglebestande i Danmark

Danmark er nu klar til at indsende de såkaldte rapporter efter habitatdirektivets artikel 17 og fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 12 til EU. DCE offentliggør som led i dette arbejde to rapporter, der opsummerer de vigtigste pointer fra indrapporteringerne.

Rapporten "Bevaringsstatus for naturtyper og arter 2025" indeholder seneste status for naturens tilstand for perioden 2019-2024, som Danmark efter habitatdirektivets artikel 17 er forpligtet til at indrapportere til EU-Kommissionen hvert 6. år. Desuden fremsendes rapporten "Størrelse og udvikling for fuglebestande i Danmark – 2025", som opsummerer udviklingen i fuglebestande efter artikel 12 i fuglebeskyttelsesdirektivet.

Generelt om naturens tilstand – rapportens overordnede indhold

Rapporterne viser, at naturen i Danmark er presset. Mange naturtyper, dyr og planter har svært ved at klare sig i den danske natur. Det er ikke en ny tendens. Det generelle billede var det samme i indrapporteringen i 2019. Det har desværre været sådan i alt for mange år, og det skal vi have rettet op på. Det tager tid at forbedre naturen og vende udviklingen, men med aftalen om Den Grønne Trepert har vi taget afgørende skridt i den rigtige retning og sørget for, at arbejdet med at skabe mere og bedre natur er i fuld gang.

Rapportens indhold vedr. ulven

Danmark skal for første gang indrapportere for ulven, siden den genindvandrede i Danmark. For alle arter skal der i artikel 17 indrapporteres status for fire parametre: udbredelse, bestandsstørrelse, levesteder og fremtidsudsigter. Vurderinger i Danmark skal angives for hhv. den kontinentale region og den atlantiske region. Den atlantiske region dækker det vestlige Jylland, mens den kontinentale region dækker den østlige del af Jylland samt Fyn og Sjælland.

For så vidt angår ulven, har Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø vurderet, at det vil være mest hensigtsmæssigt at basere en fremtidig forvaltning på en national bestandsmodel, ligesom det er tilfældet i eksempelvis Tyskland. Dette er i tråd med, hvad EU-Kommissionen anbefaler i forhold til vurdering af niveauet for en levedygtig bestand. Jeg har på den bag-

grund besluttet at sætte arbejdet i gang med at udvikle en national bestandsmodel og i forlængelse heraf benytte habitatdirektivets mulighed for at melde ukendt status for bestandsstørrelsen.

DCE har i rapporteringen vurderet ulvens naturlige udbredelsesområde til ikke at inkludere Fyn og Sjælland. Som følge af opgørelsesmetode i den gældende vejledning for indrapportering betyder det, at udbredelse fremgår som gunstig i begge de to regioner i rapporteringen. Sammenholdt med indrapporteringen af fremtidsudsigter og levesteder som gunstige samt bestandsstørrelse som ukendt betyder det, at den samlede vurdering af bevaringsstatus står som gunstig i rapporteringen.

For så vidt angår ulvens aktuelle bestandsstørrelse har DCE i rapporten lagt til grund, at der i 2024 var 42 ulve i Danmark. Det er baseret på antallet af kobler ganget med faktor 7. Det vil give en bestand på 49 i 2025. Art. 17 rapporteringen dækker imidlertid over data fra 2019 til 2024. Styrelsen for Grøn Arealomlægning og Vandmiljø har peget på, at der vil være behov for mere præcise data, når man ønsker en præcis forvaltning af bestanden mod et bestandsminimum, her må det forventes, at en individovervågning vil tilvejebringe mere præcise data. Jeg har på den baggrund valgt at igangsætte arbejdet med en individoptælling af ulvens bestand.

Som jeg har sagt på mødet den 16. september 2025, vil jeg gerne bestandsregulere ulven, men det skal ske på et sagligt og fagligt grundlag. Det følger af habitatdirektivet, at bestandsregulering først kan indføres, hvis data viser, at bestandsreguleringen ikke vil hindre genopretning eller opretholdelse af gunstig bevaringsstatus. Dvs. vi skal på baggrund af data have fastlagt, hvornår ulvebestanden er levedygtig på lang sigt – hvor mange ulve det kræver – først da kan vi fastlægge ulvens bevaringsstatus ifht. habitatdirektivet og mulighederne for bestandsregulering. Disse data foreligger endnu ikke, hvorfor der ikke kan indføres bestandsregulering. Det er min forhåbning, at igangsættelse af arbejdet med udvikling af en bestandsmodel og gennemførelse af individuel optælling vil føre til, at vi får det nødvendige datagrundlag.

Med venlig hilsen

Jeppe Bruus